

Arrest

nr. 157 547 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. L. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende een eerste asielaanvraag in op 13 oktober 2011. Volgens uw verklaringen vreesde u bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door uw stiefoom. Deze oom, een talib, had uw gezin uitgemoord. Het CGVS nam hieromtrent op 8 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw vrees voor de taliban en u werd geacht over een hervestigingsalternatief te beschikken in Kabul gezien het verblijf van uw oom daar. U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die de beslissing van de Commissaris-generaal bevestigde op 30 januari 2014. U diende een tweede asielaanvraag in op 12 juni 2014. U bleef bij de eerder door u aangehaalde problemen met de taliban. Het CGVS nam betreffende uw tweede asielaanvraag op 1

september 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U bracht namelijk geen elementen aan die de initiële appreciatie van het CGVS aangaande uw problemen met de taliban konden wijzigen. U diende een beroep in bij de RVV die op 26 februari 2015 opnieuw besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 april 2015 diende u een derde asielaanvraag in. In het kader van dit asielverzoek stelt u dat uw oom langs moederskant en zijn twee zonen Afghanistan hebben verlaten omdat ook hij problemen zou hebben gekregen met de taliban die naar u en uw zus op zoek waren. Uw zus die in Iran verblijft wordt volgens uw verklaringen lastig gevallen door de autoriteiten.

U diende ter staving van uw asielrelaas een verblijfskaart voor Afghanen in Iran en foto's in.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Het Commissariaat-generaal hecht immers geen geloof aan uw beweringen met betrekking tot uw Afghaanse origine en uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling.

Hoewel u verklaart een Afghaan te zijn en tussen uw zeven en veertien jaar in Iran te hebben gewoond (CGVS 11/22825Y, p. 3), zijn er verschillende elementen in uw verklaringen op het CGVS die sterk doen twifelen aan uw Afghaans staatsburgerschap. Vooreerst stelt u met betrekking tot uw tijd in Iran dat u op een legale manier als Afghaan in het land verbleef. Als bewijs hiervan geeft u echter een naar eigen zeggen vals document. U zegt 24 jaar te zijn en op uw veertiende – wat betekent rond 2005 – uit Iran te zijn vertrokken (CGVS 11/22825Y, p. 3). De door u als bewijs neergelegde verblijfskaart dateert echter van 2010. Bovendien werd het registratienummer en de handtekening weggeknipt. U wordt twee keer geconfronteerd met deze vaststellingen en gevraagd om een verklaring maar tot twee keer toe blijft u volhouden dat het een echt document is (CGVS 11/22825Y, p. 8 en 9). Later, na overleg met uw advocaat, geeft u dan toe dat uw oom betaald zou hebben om dit valse document te bekomen (CGVS 11/22825Y, p. 9 en 10). Echter, u zegt dat dit bepaalde exemplaar vals is maar dat het echte document er – onder meer op basis van de kleur – exact hetzelfde zou uitzien (CGVS 11/22825Y, p. 15). Er dient opgemerkt te worden dat de Iraanse verblijfsdocumenten voor Afghanen elk jaar een andere kleur hebben. De kaart die u neerlegt, en waarvan u beweert dat uw eigen exemplaar er exact hetzelfde uitziet, is de kaart die gebruikt werd in het jaar 2010, en niet in 2005 – wanneer u vertrokken zou zijn – of eerder welk ander jaar. Het is verder twijfelachtig dat u, wanneer u naar de naam van dergelijke verblijfskaarten wordt gevraagd, u, na een lange stilte, beweert dat deze verblijfskaarten Suleyman Khani worden genoemd (CGVS 11/22825Y, p. 16). Suleyman Khani is immers de naam van een repatriëringscentrum in Teheran waar men vluchtelingen begeleidt die wensen terug te keren naar Afghanistan. De naam voor de Iraanse verblijfsvergunningen – amayesh – die vermeld wordt in informatie over Afghanen in Iran blijkt u dan weer nooit gehoord te hebben (CGVS 11/22825Y, p. 16). Het feit dat u beweert legaal als Afghaan in Iran te hebben gewoond maar dat u een vals document neerlegt als bewijs en incorrecte verklaringen neerlegt over de eigenlijke verblijfskaarten doet sterk twifelen aan uw beweringen inzake de omstandigheden van uw beweerd verblijf in Iran.

U legt tevens twijfelachtige verklaringen af met betrekking tot uw talenkennis. Tijdens uw eerste asielaanvraag werd zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het CGVS gepeild naar uw talenkennis waarop u beweerde naast Dari alleen een beetje Turks en een beetje Engels te kunnen – op het CGVS kwam daar ook Nederlands en Grieks bij (verklaring DVZ, 8 februari 2012, punt 8 en CGVS 11/22825, p. 2). Tijdens het interview op het CGVS in het kader van uw derde asielaanvraag zegt u echter dat u ook Farsi spreekt (CGVS 11/22825Y, p. 9). Er werd dan een deel van het interview in het Farsi gevoerd waarna blijkt dat u vloeiend bent in het Farsi. Wanneer u dan, gezien u het Farsi werkelijk perfect lijkt te beheersen, gevraagd wordt wat uiteindelijk uw beste taal is plaatst u het Farsi op dezelfde hoogte als uw beweerd moedertaal Dari (CGVS 11/22825Y, p. 13). Voor de duidelijkheid dient opgemerkt te worden dat u zelf wel degelijk een onderscheid maakt tussen Farsi en Dari. Zo zegt u dat u in het begin in Iran alleen Dari sprak met de mensen omdat u geen Farsi kon (CGVS 11/22825Y, p. 12). In het kader van uw tweede asielaanvraag zegt u tevens dat u een beetje Dari kan lezen maar geen Farsi of Pashtu (verklaring DVZ, 19 juni 2014, punt 17 en CGVS 11/22825Z, p. 7). Het is vreemd dat u tijdens de vorige asielaanvragen verzwijgt Farsi te kunnen terwijl in uw derde asielaanvraag blijkt

dat u dit op moedertaalniveau spreekt. Het niveau waarop u het Farsi beheerst is overigens uitermate opmerkelijk in het licht van uw verklaringen over uw leven in Iran. U verklaarde immers in Iran niet naar school te zijn gegaan en, behalve voor uw werk als kuispersoneel in een fabriek, niet veel buiten te zijn gekomen (CGVS 11/22825Z, p. 7). Gezien dit door u geschetste profiel is het opmerkelijk dat u Farsi spreekt op moedertaalniveau.

U legt voorts inconsistente verklaringen af over de duur van uw verblijf in Iran. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van uw zeven jaar tot uw twaalfde in Iran te hebben gewoond (verklaring DVZ, 8 februari 2012, punt 9). Tijdens het interview op het CGVS naar aanleiding van dezelfde aanvraag verklaarde u er gedurende drie jaar, van uw achtste tot uw elfde, te hebben gewoond (CGVS 11/22825, p. 2). In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u op de DVZ op uw vijfde reeds naar Iran te zijn verhuisd (verklaring DVZ, 19 juni 2014, punt 10). In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u op de DVZ op uw zevende naar Iran te zijn verhuisd (verklaring DVZ, punt 10). Tijdens het interview op het CGVS naar aanleiding van uw derde asielverzoek verklaart u van uw zevende tot uw veertiende in Iran te hebben gewoond (CGVS 11/22825Y, p. 3). In de loop van uw verschillende asielaanvragen variëren uw verklaringen op de DVZ en het CGVS met betrekking tot de leeftijd waarop naar Iran zou zijn verhuisd van vijf tot acht jaar en de leeftijd van uw vertrek uit Iran van elf tot veertien jaar. Dergelijke inconsistente verklaringen doen verdere twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling.

Verder zijn uw verklaringen over de reden van uw verhuis naar Iran eveneens inconsistent. Tijdens het interview op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw oom u naar Iran nam omdat zijn vrouw er ziek was en geen kinderen kon krijgen (CGVS 11/22825, p. 10). Gevraagd om verduidelijking bevestigt u dat zij geen kinderen had en dat, wanneer u bij haar zou zijn, zij zich beter zou voelen (CGVS 11/22825, p. 10). Tijdens het interview op het CGVS in het kader van uw derde asielaanvraag zegt u echter dat uw oom u meenam naar Iran vanwege de algemene onveiligheid in Ghazni (CGVS, p. 3).

Ook over uw arrestaties door de Iraanse autoriteiten vanwege uw Afghaanse afkomst zijn uw verklaringen niet coherent. Tijdens uw tweede asielaanvraag zei u dat u twee keer door de politie werd gearresteerd (CGVS 11/22825Z, p. 7) terwijl u naar aanleiding van uw derde asielaanvraag beweert u dat u drie keer werd opgepakt (CGVS 11/22825Y, p. 10).

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot de omstandigheden waarin u in Iran zou hebben verbleven namelijk als geregistreerd Afghaans vluchteling die er geen school liep en slechts weinig sociale contacten had.

Naast de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling ondermijnen verdere elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw band met Afghanistan. Zo weet u niet of Kandahar en Herat steden dan wel provincies zijn (CGVS 11/22825, p. 7). In werkelijkheid zijn dit beiden zowel steden als provincies.

U weet ook niet met zekerheid wat de etnie van ex-president Hamid Karzai is. U zegt "te denken" dat hij een Pashtun is. Gezien de bekendheid van Karzai binnen en buiten Afghanistan en gezien het belang van stammen en etniciteit in Afghanistan is het zeer opmerkelijk dat u niet met zekerheid kan zeggen of Karzai al dan niet een Pashtun is.

Tevens zegt u dat Afghaans nieuwjaar een van de Afghaanse feestdagen was die u bleef vieren in Iran (CGVS 11/22825Z, p. 8). Het is dan zeer opvallend dat u niet weet in welke Afghaanse maand dit valt. U gokt op sambula (CGVS 11/22825Z, p. 8). De eerste dag van sambula valt echter op 23 augustus. Nawruz wordt op 1 hamal – 21 maart – gevierd.

Het is eveneens opvallend dat u Osama Bin Laden benoemt als bekende Afghaan. Dat u dan ook nog zegt dat hij de leider van de taliban was roept nog meer vragen op (CGVS 11/22825, p. 5). Het is weinig aannemelijk dat een Afghaan, zelfs indien deze in de diaspora verbleef, niet zou weten wie Osama Bin Laden is. De man, afkomstig uit Saudi-Arabië, speelde immers een niet onbelangrijke rol in de recente geschiedenis van Afghanistan. Aanvankelijk in de strijd tegen de bezetting door de Sovjetunie en later bij de inval van de Verenigde Staten in het land. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, net zoals het grootste deel van de Iraanse bevolking, sjjiitische moslim bent (CGVS 11/22825Y, p. 18). Uit informatie blijkt dat het overgrote deel van de Tadzjieken in Afghanistan soennieten zijn. Het kleine aantal sjjiitische Tadzjieken woont in Badakhshan, in het noorden van Afghanistan, en in Herat, in het westen. Dat u beweert als sjjiitische Tadzjiek afkomstig te zijn uit Ghazni doet nog meer twijfels rijzen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u uw Afghaanse identiteit en nationaliteit niet kan aantonen. Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, nationaliteit en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen

van uw herkomst, nationaliteit en de reden(en) voor uw vertrek. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Aldus laat u het CGVS niet toe om een andere beslissing te nemen in uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat het, gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw Afghaanse herkomst, niet aangewezen is dat u naar Afghanistan zou worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker geeft toe dat hij tijdens zijn eerste en tweede asielaanvraag op enkele punten de waarheid onrecht heeft aangedaan en dit op aanraden van derden. Tijdens huidige asielaanvraag heeft hij volgens hem niets anders dan de waarheid verteld.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij aan zijn oom documenten heeft gevraagd teneinde zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling te kunnen aantonen. Aangezien hij geen Farsi kan lezen, was hij niet in de mogelijkheid om kennis te nemen van de inhoud van het documenten; hij ging er van uit dat zijn oom het document te goeder trouw had bekomen. Na confrontatie tijdens het gehoor begreep hij dat het voorgelegde document vals was. De tijdens het gehoor aanwezige raadvrouw heeft op het einde van het gehoor toegevoegd dat verzoeker echt aangedaan en verontwaardigd was. Verder stelt verzoeker als volgt: *"De verzoeker heeft tijdens het gehoor herhaaldelijk gesteld dat de verblijfskaarten die aan Afghaanse vluchtelingen werden uitgereikt eigenlijk weinig waarde hadden. Afhankelijk van het humeur van de bedienden werd de kaart al dan niet verlengd. Afhankelijk van het humeur van de politiediensten werd al dan niet rekening gehouden met de verblijfskaart bij hun beslissing om al dan niet tot arrestatie over te gaan. Ook al had men een verblijfskaart, deze kaart kon op eender welk moment zijn waarde verliezen. De Commissaris-generaal weerlegt het precair statuut niet. Omwille van die reden, ook al beschikte de verzoeker over een dergelijke verblijfskaart, heeft hij er nooit veel waarde aan gehecht en belang aan geschonken en kan hij de verblijfskaart ook niet benoemen."*

Verder geeft verzoeker toe dat hij in eerste instantie verzwegen dat hij ook Farsi spreekt. Hij heeft tijdens zijn eerste en tweede asielaanvraag de verkeerde raad van andere Afghaanse asielzoekers opgevolgd. Hij wijst erop dat vele Afghanen hun verblijf in Iran verzwijgen, omdat een beschermingsstatuut daadwerkelijk ontzegd werd door de commissaris-generaal, die pas sinds een tweetal jaren zijn houding tegenover Afghanen uit Iran heeft gewijzigd. Tevens benadrukt hij de omstandigheden waarin hij leefde in Iran en na zijn vertrek uit Iran (meer bepaald in Griekenland). Hij stelt ontzettend bang te zijn geweest voor een negatief antwoord en voert aan dat hij een kwetsbare jongeman was die na jarenlange onrust en instabiliteit maar één ding nastreefde, namelijk een plek om eindelijk van start te gaan met zijn leven, om iets van zijn leven te maken. Hij acht zijn leugen dan ook verschoonbaar. Verder wijst verzoeker erop dat hij sinds zijn zevende in Iran woont en dat het aanpassingsvermogen van een kind groot is. Hij verbleef er niet enkel in een gesloten gemeenschap van Afghaanse vluchtelingen, maar werkte in een fabriek waar hij al doende het Farsi heeft geleerd. Daar hij in Iran niet naar school ging, kan hij het Farsi niet lezen of schrijven. Tevens wijst hij erop dat het feit dat hij Dari als moedertaal heeft, aantoonde dat hij geen Iraniër is. *"Dari is een taal die voornamelijk door Afghaanse onderdanen wordt gesproken, of door personen van Afghaanse origine, zoals de verzoeker, behorend tot de Afghaanse vluchtelingen in Iran."*

Vervolgens stelt verzoeker dat hij, zoals hij het zich kan herinneren, op zijn zevende naar Iran is verhuisd en er tot zijn veertiende heeft gewoond. Zijn exacte leeftijd op het moment van de verhuis naar Iran kan hij niet opgeven, want hij was toen nog jong en naar alle waarschijnlijkheid zeven jaar oud. Verder meent verzoeker dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de reden van zijn verhuis naar Iran. Hij meent dat zijn verklaringen aanvullend zijn: *"De vrouw van zijn oom was ziek en*

kon geen kinderen krijgen. Als ze zich over een kind zou kunnen ontfemen, dan zou ze zich beter voelen. Geconfronteerd met deze problematiek keek de oom van de verzoeker uit naar een oplossing. Rekening houdende met de veiligheidssituatie in Ghazni heeft de oom van de verzoeker dan besloten om de verzoeker mee te nemen naar Iran. Op die manier kon de verzoeker ontsnappen aan de onveiligheid in Ghazni en kon zijn echtgenote zich ontfemen over een kind.” Ook met betrekking tot zijn arrestatie door de Iraanse autoriteiten, voert verzoeker aan dat hij geen tegenstrijdige, doch wel aanvullende verklaringen heeft afgelegd: “De verzoeker werd twee keer opgepakt en naar de gevangenis gebracht. Na tussenkomst van zijn oom, na vertoon van zijn verblijfskaart en na het betalen van geld, werd hij vrijgelaten. De eerste keer werd hij dezelfde dag vrijgelaten, de tweede keer werd hij pas na twee dagen vrijgelaten. De derde confrontatie met de Iraanse autoriteiten, dewelke hij tijdens zijn tweede asielprocedure niet heeft aangehaald, wordt door sommigen niet beschouwd als een arrestatie. Hij werd meegenomen, maar hij heeft zelf onmiddellijk 20000 toman betaald, waardoor de Iraanse politie hem niet naar de gevangenis hebben gebracht. Gelet op de korte duur van deze aanhouding en de snelle vrijlating, heeft de verzoeker deze arrestatie niet vermeld tijdens zijn tweede asielprocedure. Tijdens zijn tweede asielprocedure heeft de verzoeker zich beperkt tot het vermelden van de arrestaties die er toe hebben geleid dat hij in de gevangenis werd opgesloten. De verzoeker kan op een eenduidige wijze verklaringen afleggen omtrent de problemen die hij gekend heeft met de Iraanse autoriteiten als zijnde een Afghaans vluchteling in Iran. De arrestaties, het omkopen, de vernederingen, de beledigingen... De verzoeker heeft het allemaal ondergaan in Iran. De verzoeker legt hieromtrent overtuigende verklaringen af.”

Voorts stelt verzoeker dat hij omwille van het feit dat hij ongeschoold is, geen antwoord kan geven op de “schoolse (strik)vragen omtrent de steden/provincies Kandahar en Herat en omtrent de maanden”. Hij wijst erop dat hij op jonge leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en reeds op jonge leeftijd moest gaan werken, waardoor hij niet met zekerheid kan stellen van welke etnie ex-president Hamid Karzai is en hij geen details kan geven over de figuur van Osama Bin Laden. Hij heeft geen kennis van schoolse zaken of politiek. Hij meent dat hij op een gedetailleerde en doorleefde manier kan vertellen over zijn werk in Iran.

Vervolgens wijst verzoeker op de beslissingen en arresten in het kader van zijn vorige twee asielaanvragen, waaruit volgens hem (op impliciete wijze) blijkt dat zijn afkomst en nationaliteit aanvaard worden. De argumenten in de bestreden beslissing zijn volgens hem niet zwaarwichtig genoeg om de kracht van gewijsde van de arrest van de Raad te kunnen doorbreken. “Hierboven werd reeds aangetoond dat de verzoeker werkelijk als Afghaanse vluchteling in Iran verbleef. Hij heeft daar geen verblijfsstatus. De verzoeker kan onmogelijk terug naar Iran. De Belgische autoriteiten kunnen de verzoeker, als Afghaans staatsburger, niet uitwijzen naar Iran. De enige plek naar waar de Belgische autoriteiten de verzoeker zouden kunnen terugsturen is Afghanistan, het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Afghanistan, en zeker de provincie Ghazni, kan echter niet als veilig beschouwd worden.” Verzoeker verwijst naar het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van januari 2015 en naar de “Policy Paper Afghanistan” van het Commissariaat-generaal van 2 juni 2015. “Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoeker dat hij geen familie meer heeft in Afghanistan (zijn oom Z. is twee jaar geleden ook uit Afghanistan vertrokken, wegens de algemene onveiligheidssituatie in Afghanistan en de persoonlijke dreigementen die hij er heeft gekregen (cf. administratief dossier van het Commissariaat-generaal, gehoor van de verzoeker, pagina 4). De verzoeker heeft er aldus geen familiaal netwerk meer waarop hij een beroep zou kunnen doen om zijn leven in Afghanistan na een afwezigheid van bijna twintig jaar, opnieuw te kunnen opbouwen. Voor verzoeker is er aldus geen intern vluchtalternatief. De verzoeker kan zich niet vestigen in Kabul of een andere grote stad. Hij heeft er geen familie wonen die hem kunnen steunen.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van januari 2015 (stuk 3) en de “Policy Paper Afghanistan” van het Commissariaat-generaal van 2 juni 2015 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde de Raad in zijn arrest nummer 118 022 van 30 januari 2014 dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag oordeelde de Raad in zijn arrest nummer 139 655 van 26 februari 2015 opnieuw dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat de kracht van gewijsde van voorgaande arresten eraan in de weg staat dat heden nog getwijfeld zou kunnen worden aan zijn afkomst en nationaliteit, aangezien deze volgens hem (impliciet) aanvaard worden in voormelde arresten. Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker in het kader van onderhavige, derde asielaanvraag opnieuw werd opgeroepen voor een gehoor en bijkomende stukken neerlegde. Aangezien deze elementen niet voorlagen op het ogenblik van de beoordeling in voormelde arresten, verantwoorden zij minstens de mogelijkheid om verzoekers afkomst en nationaliteit nader te onderzoeken.

In het kader van het onderzoek naar verzoekers afkomst en nationaliteit kwam de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde Afghaanse afkomst en nationaliteit omdat (i) hij een valse verblijfskaart voor Afghanen in Iran neerlegde, waaromtrent hij gebrekkige verklaringen aflegde, (ii) zijn verklaringen omtrent zijn talenkennis, meer bepaald van het Farsi, twijfelachtig zijn, (iii) zijn verklaringen over de duur van zijn verblijf in Iran inconsistent zijn, (iv) zijn verklaringen over de reden voor zijn verhuis naar Iran eveneens inconsistent zijn, (v) zijn verklaringen over zijn arrestaties door de Iraanse autoriteiten niet coherent zijn, (vi) hij niet weet dat Kandahar en Herat zowel steden als provincies in Afghanistan zijn, (vii) hij niet met zekerheid kan zeggen wat de etnie van de Afghaanse ex-president Hamid Karzai is, (viii) hij niet weet in welke Afghaanse maand het Afghaanse nieuwjaar valt, hoewel hij dit in Iran zou hebben blijven vieren, (ix) hij onjuiste verklaringen aflegt over de figuur van Osama Bin Laden, en (x) hij sjiit zou zijn, terwijl uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat het overgrote deel van de Tadzjiken in Afghanistan soennieten zijn, het kleine deel sjiitische Tadzjiken in Badakhshan en Herat woont en verzoeker beweert als sjiitische Tadzjiek uit Ghazni afkomstig te zijn.

Waar verzoeker ter verschoning van zijn leugenachtige verklaringen tijdens zijn eerste en tweede asielaanvraag verwijst naar de slechte raad die hij zou hebben gekregen van andere Afghaanse asielzoekers, dient erop gewezen dat dergelijke uitleg geenszins een verschoning kan vormen voor zijn leugenachtige verklaringen. Er werd verzoeker immers van bij de aanvang van zijn eerste asielprocedure op gewezen dat hij steeds de waarheid dient te spreken. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige

medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Waar hij erop wijst dat hij een kwetsbare jongeman is die op zoek is naar een plek om van start te gaan met zijn leven en die erg bang was voor een negatieve beslissing, dient er opnieuw op gewezen dat van verzoeker verwacht wordt dat hij van bij de aanvang van zijn eerste asielprocedure de waarheid spreekt. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Dat verzoeker te goeder trouw dacht dat zijn oom een authentiek document betreffende zijn verblijf in Iran had opgestuurd, kan niet worden aangenomen. Verzoeker stelt weliswaar geen Farsi te kunnen lezen of schrijven, doch hij verstaat het wel. Bijgevolg had verzoeker alleszins de mogelijkheid om dit document te laten voorlezen in het Farsi teneinde zich van de inhoud ervan te vergewissen. Dat verzoeker dit naliet en daarenboven pas na confrontatie met de vaststellingen aangaande dit document tijdens het gehoor toegaf dat het om een vals stuk gaat, klemmt des te meer. Dat verzoeker bovendien niet veel waarde hechtte aan een document dat zijn verblijfsstatuut in Iran regelde, kan geenszins worden aangenomen, ook al zouden de Iraanse autoriteiten willekeurig te werk gaan bij arrestaties.

Waar verzoeker stelt dat hij het Farsi al doende leerde tijdens zijn werk, dient erop gewezen dat hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij buiten zijn werk als kuispersoneel in een fabriek niet veel buiten kwam (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat hij als kuisman in een fabriek zo goed Farsi zou leren spreken dat hij het op hetzelfde niveau plaatst als zijn beweerde moedertaal, het Dari, is weinig aannemelijk. Gelet op de terechte bevindingen in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn talenkennis, die door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, kan getwijfeld worden aan zijn bewering dat het Dari zijn moedertaal is.

Wat betreft de duur van zijn verblijf in Iran, de reden voor zijn verhuis en de arrestaties door de Iraanse autoriteiten komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van één versie van de vastgestelde tegenstrijdigheid – hetgeen deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt – dan wel het opwerpen van een gekunstelde *post factum*-verklaring die duidelijk na reflectie na de confrontatie met de vaststellingen in de bestreden beslissing tot stand kwam. Dergelijk verweer is niet dienstig. Aangaande zijn gebrekkige kennis van Afghanistan komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat hij geen kennis heeft van schoolse zaken en politiek. Gelet op de grote impact van etnische achtergrond in Afghanistan, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij de etnie van de Afgaanse ex-president Hamid Karzai kent. Gelet op de grote impact van Osama Bin Laden op de Afgaanse recente geschiedenis, kan van verzoeker eveneens redelijkerwijze worden verwacht dat hij hierover enige gedetailleerde kennis heeft, ook al verbleef hij een tijd niet in Afghanistan, temeer daar hij verklaarde omwille van de veiligheidssituatie naar Iran te zijn verhuisd.

Gelet op het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER